బొమ్మ చెప్పిన కథ

- ఆచంట ఉమాదేవి

(ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక మార్చ్ 3'82)

పూర్తయిన చిత్రానికి ఫినిషింగ్ టచెస్ ఇచ్చి, కుంచెని క్రింద పెట్టిన మాలతి తల ఎత్తి చిత్రాన్ని పరికించి చూసింది. అదొక పల్లె దృశ్యం.

సజీవంగా ఉన్నట్లున్న ముగ్గురు స్త్రీలు. పదహారేళ్ళ అమ్మాయి నిద్రకళ్ళతోనే బావిలోంచి నీరుతోడుతోంది. వయసు ముదిరిన స్త్రీ చింపిరిజుత్తు, విసుగు ముఖంతో 'వయసు మళ్ళినా చాకిరీ తప్ప లేదు' అన్న కోపంతో కాబోలు బుగ్గలు పూరించి పొయ్యి వూదుతూంది. మరొక స్త్రీ మధ్య వయస్కురాలు, పిల్లల తల్లి. పిల్లాడికి పాలిచ్చే నెపంతో పని తప్పించుకుని పిల్లాడిని ఒళ్ళో వేసుకుని పాలిస్తూనే బద్ధకంగా ఆవలిస్తూంది. గుడిసెలోంచి ఇవతలకి వస్తూ ఒక మధ్య వయసు మనిషి లుంగీ మోకాళ్ళదాకా మడిచి ఉంది. చేతిలో చెంబు. గుడిసెకి ఒక పక్కగా నాలుగు కోళ్ళు. కోళ్ళని తరుముతూ ఇద్దరు పిల్లలు.

గుడిసె వెనకాల బాక్‌గ్రౌండ్‌లో పచ్చని పొలాలు, వాటి వెనుకగా దూరంగా అప్పుడే ఉదయిస్తున్న సూర్యుడు.

సజీవంగా, నిజంగా అక్కడ వెల్తురు, వేడి, గాలి, జీవమూ ఉన్నట్లే.. ఉన్న ఆ దృశ్యాన్ని, తను చిత్రించిన ఆ చిత్రాన్ని చూసి మాలతి ఒక నిట్టూర్పు వదిలింది. ఆ నిట్టూర్పు తృప్తికీ, ఆనందానికీ చిహ్నంకాదు. ఏదో తెలీని అసంతృప్తీ, ఆవేదనా.. మాలతికి చిత్రం పూర్తయినందుకు, అదీ అందంగా కుదిరినందుకు హృదయం తేలికై హాయి కలగటానికి బదులు గుండె బరువెక్కి, బాధ మొదలయింది. తనకి అలా అవుతున్నందుకు మళ్ళీ వేరే బాధ.. బరువు. తనకిలా ఎందుకవుతుంది? చిత్రం సజీవంగా, అందంగా, చాలా బాగా కుదిరింది. కళాత్మకంగా, ఊహించిన దానికన్నా అందంగా ఉన్నందుకు తృప్తీ, ఆనందమూ బదులు తనకి ఏమిటి ఈ ఆవేదన ఎప్పుడూ ఇంతే. తనకి ఇందులో ఆనందం ఎప్పటికీ లభించదా? ఈ విషయం తన స్నేహితురాలు వసంతతో ఎన్నోసార్లు అంది. అడిగింది. కానీ, వసంత తనని సీరియస్‌గా తీసుకోదు. ప్రోత్సాహమో, వెటకారమో తెలీని గొంతుతో "ఆ ఆవేదనే నీలో ఇంకా భావుకతనీ, కళాత్మక హృదయాన్నీ

పెంపొందించి నిన్ను సిద్ధహస్తురాలిగా, పరిపూర్ణురాలిగా చేసేది. నీకు తెలుసా ఆర్టిస్టులకి సఫలతతోబాటు లభించేది ఆనందం కాదు. ఆవేదననీ అదే మరి ఆర్టిస్టులని మామూలు మనుషుల నించి వేరు చేసేది" అంటుంది వసంత నవ్వేస్తూ.

అసలు తనకీ వసంతలా హాయిగా నవ్వి, నవ్విస్తూ, తింటూ, తిరుగుతూ ఉండాలనే ఉంటుంది కానీ అలా ఉండాలన్నా ఉండలేదు. వసంతతో అంటే, "అదే ఆర్టిస్టుకీ, మామూలు మనిషికీ తేడా" అంటుంది. నోరు మాట్లాడుతూంటే, నొసలు వెక్కిరిస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది అలాంటప్పుడు వసంత ముఖం చూస్తుంటే. నిజంగా అదేనే తేడా ఏమో. కానీ, తనకి సంతోషంగా, తృప్తితో బ్రతకాలని ఉంది. దానికోసం తను ఆర్ట్ వేయటం మానేసి మామూలు మనిషి అయిపోయి అయినాసరే, అలా మిగిలిపోయినా సరే! అయ్యో తానెంత పిచ్చిది. తను అసలు ఆర్టిస్టు. ఎలా, ఎందుకు అయిందో మరిచిపోతోందీ మధ్య.

అప్పుడెప్పుడో ఒకసారి తనకి ఇప్పటిలా ఏదో అసంతృప్తీ, ఆవేదనా తనలో తను నిలుపుకుని, నిగ్రహించుకుని పడలేనంతగా పెరిగిపోయాక, ఆయనతో "నాకేమిటో బాగాలేదండీ.." అంది.

బలవంతంగా నవ్వుతూ, ఆయనని భయపెట్టడం ఇష్టంలేక, తేలిక విషయం చెప్తున్నట్లు. ఆయనా దానిని తేలికగానే తీసుకున్నారు.

"బాగుండటం లేదా.. అంటే.. మళ్ళీ ఏమైనా..?" నవ్వారు.

"ఇంకా నయం. పిల్లలంతా పెద్దవాళ్ళయి, పెళ్ళీడు కొస్తూంటే మన పెద్దమ్మాయికి పెళ్ళి చేస్తే అమ్మమ్మనయ్యే వయస్సు నాది."

"ఏమోలే! చూడటానికి మాత్రం పాతికేళ్ళ వయసుగా కనబడతావు"

ఆయనిచ్చిన కాంప్లిమెంటుకి తనకి సంతోషం కలగలేదు. తన బాధ ఆయనకెలా అర్థమయ్యేలా చెప్పాలో అంతకన్నా తోచలేదు.

"అవునండీ, పాతికేళ్ళ పిల్లలా ఏదైనా చేయాలని ఉంది" అంది తను.

ఆయన వెంటనే తాకి దగ్గరగా వచ్చేశారు. భుజం మీద చేయి వేసి 'నేను కోరేది అదే, మాలతీ హాయిగా నాతో క్లబ్బులకీ, పార్టీలకీ రారాదూ.. ఇప్పుడైనా మించిపోలేదు. బెటర్ లేట్ దెన్ నెవర్' అన్నారు ఆశగా తన కళ్ళల్లోకి చూస్తూ తన కళ్ళల్లో కుతూహలం కనబడకపోవటంతో, మళ్ళీ అన్నారు.

"నాతో క్లబ్బులకీ, కల్చరల్ ప్రోగ్రాములకీ వస్తే అసలు నీకు ఏ రోజో, ఏ తారీఖో కూడా తెలీదు.."

"నాకలా ఉంటే ఏదోగా ఉంటుందండీ, బాగుండదు."

"అదేమిటి, మాలతీ. అలా లేనివాళ్ళే, బాగుండటంలేదు అని డాక్టర్ దగ్గరకెళితే, డాక్టర్ 'కాస్త బయట ప్రపంచంలోకి తొంగి చూడండి. బాగుంటుంది' అంటూ చెబుతాడు మరి."

బయటి ప్రపంచంలోకి తొంగి చూడటం అంటే ఏమిటి? ఈయనకి అర్ధం కాలేదేమో! లేక ఈయన అనుకుంటున్నదే సరియైనదేమో అనుకుంటూ తను, "ఏమో మరి" అంది.

"పోనీ మరి, నీ ఇష్టం" అన్నారాయన.

"నా ఇష్టం ఏమిటో నాకు తెలీటం లేదండీ" అని ఆగలేక వెక్కి వెక్కి ఏడిస్తే ఆయనకీ కంగారు పుట్టి, తనని డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళారు.

మానసిక వ్యాధుల డాక్టర్ దగ్గరికి.. ఆయనతో తను మాట్లాడింది ఆయనద్వారా తనకి తెలీని విషయాలు తనని గురించే తెలుసుకుంది తను. మనిషిలో క్రియేటివిటీకి సంబంధించిన 'ఆర్ట్' ఒకటి ఉంటుందనీ, రొటీన్ అంటే ప్రతి మనిషికి బోరేననీ, అందుకే మనిషికి రిక్రియేషన్ చాలా అవసరమనీ. క్రియేటివ్ ఆర్ట్‌ని సంతృప్తి పరచుకోవటానికి మనుషులు రకరకాల పద్ధతులు అవలంబిస్తారు.

సాధారణంగా ఆడవాళ్ళు రోజుకోలా ముస్తాబు కావటం, ఫాషన్లు త్వర త్వరగా మార్చటం – అంటే హైనెక్కని, లోనెక్కని, పొడుగు చేతులని, పొట్టి చేతులని, మామిడి పిందెల నెక్లెసుని జాజి మొగ్గల గొలుసుగా అలా అంతేకాకుండా ఇంట్లో ఉన్న వస్తువులని ఈ గదిలోంచి ఆ గదిలోకీ, ఈ మూలనుంచి ఆ మూలకీ అలా మార్చటం వగైరా. క్రియేటివ్ ఆర్ట్‌ని సంతృప్తి పరచుకుని, 'బోర్‌డం నించి దూరం కావటానికే మీరుకూడా...' అని డాక్టర్ అంటూండగానే ఆయన తనని అవేవీ ఉత్సాహపరచవని తెలిసి అన్నారు "మా ఆవిడకి ఆ రకం కుతూహలం లేకపోబట్టే," అని.

డాక్టర్ భుజాలు కుదుపుకుంటూ, తనని సమర్పించుకుంటూ, "నేన్నది ఎవరిని వారు, ఎవరి ఇంటరెస్టులని వారు కనుక్కోవాలని. కొందరికి కొత్త రకాల వంటలు నేర్చుకోవటంలో, కొందరికి పాటలు పాడుకోవటంతో, వినడంతో కాలం తెలీకుండా గడిచిపోతుంది .అలాగే చిత్రలేఖనమూ, కవితలు, కథలు వ్రాయటం కూడా తోచక మొదలు పెట్టిన వారే రాను రాను.." డాక్టర్ మాటలు పూర్తికాకుండానే ఈయన "చిత్రలేఖనం అంటే గుర్తొచ్చింది, డాక్టర్ మా ఆవిడ చిన్నప్పుడు వాళ్ళింట్లో తిరిగే పిల్లిని, అది చంపిన ఎలకనీ అద్భుతంగా గీసిందిట" అన్నారు. తనకి ఆయనని 'కరెక్ట్' చేయాలనిపించి వెంటనే అంది.

"పిల్లి చంపిన ఎలకని కాదు. ఎలుకని చంపటానికి దాని మీదకి దూకుతున్న పిల్లిని. పరుగెడుతున్న ఎలుక తరుముతున్న పిల్లి. నిజంగా ఆ రెండూ బతికున్నట్లుగా కుదిరాయి" తనని తను మెచ్చుకుంటూ మాట్లాడటం జీవితంలో అదే మొదటిసారి.

"ఇంకేం మరీ. మళ్ళీ మొదలు పెట్టకూడదూ?" అన్నారాయన.

ఆ తరవాతే తమ పెన్సిలు పట్టుకుని గీతలు గీసింది. అనతి కాలంలోనే తనకి తమ సర్కిల్‌లో మిసెస్ రావు అన్న పేరు తగ్గి ఆర్టిస్టు మాలతి అన్న పేరు ఎక్కువ వినపడసాగింది. కానీ తన బాధ, అసంతృప్తి తనని వదిలి పోలేదు. పైగా ఎక్కువే అయ్యాయి.

"హల్లో మాలతీ. ఏం చేస్తున్నావ్? అనుకుంటూనే వచ్చానులే – కుంచె చేత్తో పట్టుకుని ఉంటానని" వసంత వచ్చి భుజం మీద చేయి వేసి పలకరించటంతో ఆలోచనలు మాని ప్రస్తుతానికి వచ్చింది మాలతి. వసంత రాక సంతోషం కలిగించినందుకు ఆశ్చర్యపోయింది. ఆశ్చర్యపోతూనే సంతోషంగా ఆమె చేయి మీద చేయి వేసి "హాయ్.. వసంతా" అంది.

"ఈ సమయంలో వచ్చి నిన్ను డిస్టర్బ్ చేసినందుకు నీకు చిరాకుకి బదులు ఇంత సంతోషం కలగటం నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది, మాలతీ. ఏమిటి కారణం" అంది, అక్కడే ఉన్న ఒక ఎత్తు పీట మీద కూర్చుంటూ.

"ఏమో, వసంతా. నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. నువ్వు రాకపోతే ఏం చేసేదాన్నో. ఆయన కూడా వూళ్ళో లేరు. ఉన్నా ఏం లాభంలే. ఏ క్లబ్బుకో, సినిమాలో వెళ్ళి ఉండేవారు. నేను ఇలా ఒంటరిగా మిగలక తప్పటం లేదు. ఏమీ తోచక, ఏదో అనిపించి ఎప్పుడో సగం వేసి వదిలేసిన ఈ చిత్రాన్ని పూర్తి చేద్దామని కూర్చున్నాను... పూర్తయింది. కానీ.."

"కానీ...."

"నాకే ఏదో అసంతృప్తి."

"అసంతృప్తా? ఇంత బాగా వేశాక కూడానా! రంగుల మాచింగూ, ముఖాలలో ఎక్స్‌ప్రెషనూ చాలా బాగా కుదిరాయి, మాలతీ బొమ్మ బాగుంది. అందులో మనుషులే కాదు, ఆ కోళ్ళు, ఆ ఎద్దు అన్నీ కూడా నా వైపు చూస్తున్నట్లు, జీవకళ ఉట్టిపడుతూ ఉన్నాయి. ఆ పాలు తాగే పిల్లాడి కళ్ళలో ఆకలీ, తల్లి ముఖంలో మమతా.."

"అవునా.. వసంతా ఆ జీవకళే.. అదే నాలో ఏదో ఆవేదనని రేపుతుంది. బొమ్మ ఎంత బాగా కుదిరితే అంత బాధగా ఉంటుంది.."

"బాధాలేదు, ఏమీ లేదు. వచ్చే నెలలో ఈ ఊళ్ళో అంతర్రాష్ట్రీయ ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషనులో తప్పక ప్రైజు వస్తుంది .అప్పుడు చూడు నీకెంత సంతోషంగా, తృప్తిగా ఉంటుందో.."

"ఏమో, వసంతా, నాకు సంతోషంగా ఉంటుందనుకోను."

"ముందే ఎలా చెప్పగలవు? పైగా, నువ్వు వేసే చిత్రాలు కూడా ఈ సిటీ మనుషులు ఎప్పుడూ చూడని పల్లె చిత్రాలు. ఒక్కొక్క పెయింటింగు ఎంత ఖరీదు చేస్తుందో తెలుసా? కావాలంటే, నాకు ఒక రెండు పెయింటింగులివ్వు. అమ్మి చూపిస్తాను. హాట్ కేక్సులా అమ్మి పారేస్తాను."

"ఏమిటి పారేస్తావు?"

"డబ్బు.. నీ మీద."

ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు. మాలతికి అంతలోనే ఏదో విషయం గుర్తొచ్చి అంది.

"అవును, అమ్ముడు పోతాయి. మనిషి మనస్తత్వం చాలా విచిత్రం. మొన్న సెలవులకి మా కోనసీమకి వెళ్ళాం కదా. అక్కడ నా ఫ్రెండు ఇంట్లో గోడలమీద వేలాడుతున్న దృశ్యాలు చూసి నవ్వుకున్నాను. తను ఎప్పుడూ మా ఊరు దాటి వెళ్ళలేదు. అక్కడే పెరిగింది. అత్తారి ఊరూ అదే. వాళ్ళకి బోంబే, కలకత్తా, ఢిల్లీలాంటి సిటీలంటే స్వర్గం అన్న ఉద్దేశం. ఇక్కడ పొల్యూషనూ, రద్దీ, ఏక్సిడెంట్ల్ వీటిని గురించి తెలీదు. వాళ్ళ డ్రాయింగ్ రూములో గోడలకి మాగజీన్లలోంచి కత్తిరించిన బొమ్మలు, పెద్ద పెద్ద బిల్డింగులు, హోటల్సు సినిమాహాళ్ళు, పోష్ హోటళ్ళ బాత్ రూములు, బాత్ టబ్ షవరు టైల్సు ఉన్న విశాలమైన బాత్‌రూములు, డబుల్‌కాట్, లాంప్ షేడ్ మంచి కర్టెన్లు ఉన్న బెడ్‌రూంలు, బిజీ షాపింగ్ సెంటర్లు.. వీటి బొమ్మలు వ్రేలాడదీశారు. సరిగ్గా దీనికి వ్యతిరేకంగా మన సిటీ మనుషులు పల్లెసీమ దృశ్యాలని ఇష్టపడతారు. అసలు సిటీ దాటి వెళ్ళని మన ఇండియన్ల కొందరికి ఆవు, కోడి, మేకలాంటి జంతువులెలా ఉంటాయో కూడా తెలీదంటే నమ్ముతావా? పెయింటింగులే తప్ప." నిజం జంతువుని చూడని వారికి వాటి సైజు కూడా తెలీదు. పోనీ జూలో ఉంటాయా అంటే, ఉహూఁ.. అని చాలా కామన్ జంతువులు కదా అని పెట్టరు.

మా ఆఖరి అమ్మాయి మా ఊరు వచ్చినప్పుడు పక్కింట్లో కోళ్ళని చూసి "అమ్మా ఇదేం పక్షీ.. నడుస్తుందేం? ఆకాశంలో ఎగరకుండా ఎంత అందంగా ఉందో! దీనిని ఇలా మట్టిలో, పేడలో ఎందుకు తిరగనిస్తున్నారు?" అంది ఆశ్చర్యాన్ని, విచారాన్ని ప్రకటిస్తూ.

నేను నవ్వి, "నీకు కోడి ఇంత బాగుంటే, కోడి పిల్లల్ని చూస్తే ఇంకెంత ముచ్చట పడతావోనే పాపా.. నాకు కోడి పిల్లల్ని చూడటం భలే ఇష్టం అన్నాను.

"మరి కోడిపిల్లలు లేవా ఈ ఊళ్ళో? ఈ కోడికి పిల్లలు పుట్టాయా లేదా?" అంది. మా సంభాషణ విను.

"కోడికి పిల్లలు పుట్టవు, పక్షి కదా గుడ్లు పెడ్తుంది"

"ఈ కోడిగుడ్లు పెట్టిందా అమ్మా.. ఏవీ కోడిగుడ్లు?"

"కోడిని చూడలేదు గానీ, పాపా.. కోడిగుడ్లు రోజూ చూస్తావుగా!"

"ఎక్కడా?"

"బ్రేక్‌ఫాస్ట్ టేబులు మీద.."

"చ...ఛ.. చెప్పు మమ్మీ, వేళాకోళం కాదు కోడిగుడ్డు చూపించు."

"వేళాకోళం కాదే, పాపా నిజం నువ్వు రోజూ తినే ఎగ్గు.."

"ఊ ఎగ్గు.."

"అదే కోడిగుడ్డు"

"ఏమిటీ మనం తినే ఎగ్సు బేకరీలో వండరూ?" అంది మా అమ్మాయి, నమ్మలేనట్లు. దానితో ఆ రోజు మాట్లాడాకే నాకు దానికి చాలా విషయాలు తెలివని తెలిసింది. పాలు కూడా ప్లాస్టిక్ బాగ్స్‌లోనే చూసింది. అది మెషిన్లు తయారు చేస్తాయనీ, మెషిన్ దగ్గర రంధ్రంలో 'కాయిన్' వేస్తే పంపులోంచి పాలు వస్తాయనీ, లేక ప్లాస్టిక్ బాగ్సులో సప్లయి చేస్తారనీ అనుకుంటోంది. అంతవరకూ జంతువులు పాలిస్తాయని తెలీదు..."

"అవును, మాలతీ, నువ్వు చెప్పినది వింటూంటే నాకూ మా చెల్లెలు గుర్తొస్తూంది. అది కే.జీలో ఉండగానే ఫస్ట్ రాంకులు తేవటం మొదలు పెట్టింది. రైటింగ్ చాలా బాగుండేది. స్పెల్లింగులు అన్నీ కరెక్టుగా, పుస్తకాలు నీటుగా ఉండేవి. ఒకసారి మా ఊరు వెళ్ళాము. అప్పుడు కానీ దాని అసలు రంగు బయటపడలేదు. మా చెల్లాయికి ఆవు, గేదె, మేక అంటూ పాలిచ్చే జంతువులు కనపడతాయే కాని ఆవుని నిజంగా చూసి, నోరు వెళ్ళబెట్టింది. అది ఆవు అంటే మా ఇంట్లో ఉండే పామేరేనియన్ కుక్క సైజులో ఉంటుందనుకుందిట. అలాగే గుమ్మడికాయ అంటే టెన్నిస్ బాలు సైజులో ఉంటుందనుకుందిట. అవును మరి, పుస్తకాలలో బొమ్మలు చూడటం తప్పు, నిజమైనవి చూడకపోతే సైజు కరెక్ట్‌గా ఊహించగలరు? ఆవు దాని కళ్ళకి ప్రీ హిస్టారిక్ జంతువులా కనబడి ఉంటుంది."

"నిజమే వసంతా మన పిల్లల ప్రాధమిక విద్యావిధానం అధ్వాన్నంగా ఉంది. ఎంతసేపు పుస్తకాల నీట్‌నెస్సు, స్పెల్లింగులు కరెక్ట్‌గా ఉన్నాయో లేదో. ఇదే చూస్తారు నువ్వు చెప్పినట్లుగా. 'బోగన్‌విలా, క్రిశాన్‌థి మం, రోడోడెన్ డ్రాన్' అంటూ స్పెల్లింగులు కంటతా పట్టలేక అవస్థపడే పిల్లల్ని చూస్తూంటే నాకు వాళ్ళ మీద కంటే మొత్తం విద్యావిధానం మీదే జాలి కలుగుతుంది. వాళ్ళు చదివే విషయాలకి పరిసరాలతో సంబంధం ఉంటుందన్న జ్ఞానంకూడా వాళ్ళకి లేదు. అటువంటి అజ్ఞానపు చదువు వల్ల ఏమిటి లాభం? ఆ అజ్ఞానపు విజ్ఞానం టెక్నాలజీ పెరిగిన కొద్దీ మనిషి ప్రకృతికీ, మానవత్వానికీ దూరంగా అయిపోతున్నాడని నిరూపించటానికి పెద్ద పెద్ద యూనివర్శిటీలను చూడనక్కర్లేదు. ఎబీసిడీలు నేర్పే స్కూళ్ళని చూసి చెప్పచ్చు."

అలా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కాఫీ తాగారు స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ. వసంత అడగగా ఆమెతో సినిమాకి వెళ్ళింది మాలతి కాలక్షేపం కోసం, తన అసంతృప్తిని మరిచిపోవటం కోసం.

మరొక రోజు ఉదయాన్నే కళ్ళు తెరవగానే కిటికీలోంచి కనబడ్డ దృశ్యాన్ని నమ్మలేనట్టు చూసింది మాలతి. ఆ సిటీ ఎట్మాస్ఫియర్‌లో ఆ దృశ్యం అసహజంగా, గోడమీద వేలాడదీసిన పల్లె దృశ్యంలా అనిపించింది. అది భ్రమ కాదనీ, నిజంగా అక్కడ ఆ వాతవరణం వెలిసిందనీ తెలిసి కుతూహలంగా పరిశీలించింది. ఆ దృశ్యం ఏమిటంటే, మాలతీవాళ్ళ ఫ్లాటుల వెనకగా ఉన్న 'రాంసింగ్ ఎస్టేట్సు'లో ఉన్న మిల్లుల భవనాలకీ, గారేజీలకీ, యంత్రాగారాలకీ, అక్కడ నిలబడే

కార్లు, ట్రక్కులు, క్రేన్‌లకి విభిన్నంగా వింత గొలిపేలా నాలుగు తాటాకు గుడిసెలు, చింకి గుడ్డల నల్లని శరీరాలు నీళ్ళు మోసి తెచ్చుకుంటూ, బండరాయి మీద బట్టలు బాదుకుంటూ, మట్టిపాముకుని నీళ్ళు పోసుకుంటూ మనుషులు ఆడా, మగా గుడిసె లోపలనించి వంట ప్రయత్నం జరుగుతున్నట్లు చిహ్నంగా పొగ వస్తూంది తాటాకు సందుల లోంచి.

ఎప్పుడు వచ్చారో, ఎప్పుడు గుడిసెలు వేసుకున్నారో, దేనికోసం ఇక్కడ వెలిశారో? నిన్న పొద్దున్న చూస్తే ఏమీలేదు. అప్పుడే ఒక్కరోజు ఇల్లు కట్టుకోవటం సర్దుకుని సెటిల్ అయిపోవటం హవుస్ వామింగ్ అన్నీ అయిపోయాయి. ఎంత తేలిక బతుకులు వాళ్ళవీ. ఇంత సింపుల్‌గా, తేలికగా బతికే మనిషి ఒంట్లోంచి ఎంతెంత శక్తి ఉద్భవిస్తుందో. పాపం' అనుకుంది మాలతి.

వ్యాపారం అభివృద్ధి అయి రాంసింగ్ కొత్త ఇండస్ట్రీ మొదలు పెట్టనున్నాడనీ, దానికోసం కావలసిన కట్టడాలు కట్టడానికే ఈ కూలి జనం వచ్చారనీ తెలుసుకుంది మాలతి.

మాలతికి రోజూ నిద్రలేవగానే, కిటికీ దగ్గర నిలబడి పొగమంచులోంచి ఆ గుడిసెలలో జరిగే రొటీన్ చూడటం రొటీన్ అయింది. శుభ్రతతో సంబంధం లేని కాలకృత్యాలు. స్నానం చేసేది శుభ్రత కోసం, వారు స్నానం చేస్తారు, వర్షపు నీరుతో సబ్బు బదులు మట్టి పులుముకుని మట్టి, బురద కలిపిన నీటితోనే బట్టలుతికి ఆరేసుకుంటారు. గంజిలో ఉప్పు వేసుకుని ఉల్లిపాయ నంజుకుంటూ అంతా కలిసి ఒకే పెద్ద సత్తుగిన్నెలోంచి తాగుతారు వంతుల వారీగా. సంకటిని సత్తు కారియర్లలో నింపుకుని, చేతిలో పార, గునపం, చంకలో సద్దిమూట చంటి పిల్లని తీసుకుని బయలుదేరతారు పనికి.

అంతవరకూ అక్కడే నిలబడి చూస్తుంది మాలతి. వంట మనిషి అందించిన వేడి వేడి కాఫీ తాగుతూ వారిని గురించే ఆలోచిస్తుంది. 'ఉన్నవి నాలుగైదు గుడిసెలే అయినా, యాభై అరవై మంది పుట్టలోంచి చీమలు బయటికొచ్చినట్లు ఇవతలికొస్తారు తెల్లారగానే. పిన్నా, పెద్ద, వృద్ధులు. రాత్రి ఎక్కడ ఎలా సద్దుమణిగి ఉంటారో, పగలు మాత్రం అరుపులు, తిట్లు, కొట్టుకోవడాలు, కసుర్లు, ఏడుపులు, కూనిరాగాలు. అంతమందిలోనూ మాలతిని ఆకట్టుకున్నది ఒకే ఒక స్త్రీ. పాతికేళ్ళ స్త్రీ నల్లగా నిగనిగలాడే శరీరం, మిలమిల మెరిసే కళ్ళు, మంచి ఒంపుసొంపులతో నెత్తిన మట్టి తట్టతో ఒయ్యారంగా నడిచిపోతూంటే అందులో ఏదో ప్రత్యేకత అందం కనబడేది. ఆ స్త్రీ పిల్లాడికి పాలిస్తున్నా, ఎవరూ లేరనుకుని గుడిసె వెనక నిలబడి స్నానం చేస్తున్నా, బండమీద బాది బట్టలుతుకుతున్నా, అన్ని ఏంగిల్స్‌లోనూ ఆర్టిస్టు కళ్ళతో పరిశీలించిన మాలతికి ఆఖరికి ఆ అమ్మాయి చిత్రం కాన్వాసు మీద చిత్రిస్తే కానీ నిద్రపట్టలేదు. ఆ అమ్మాయితోపాటు ఆ పరిసరాలు చంటి పిల్లాడు. అర్ధాకలితో చిత్రిస్తే కానీ నిద్రపట్టలేదు. ఆ అమ్మాయితో భర్త, గుడిసె బయట ఎప్పుడు సందు చిక్కుతుందా అని పొంచి నక్కి వేచి ఉండే రెండు దొంగ కుక్కలు. పూర్తయిన చిత్రాన్ని చూసి నవ్వుకుంది మాలతి. తనకి తెలీకుండానే ఆ స్త్రీ రంగు పచ్చని పసిమిలా, బుగ్గలు గులాబీలలా వేసినందుకు. తనని ఆకర్షించిన ఆ ఆడమనిషి సృష్టి. ఆ

భగవంతుడికే పక్షపాతం ఉంది. అలాంటిది తను మానవమాత్రురాలు. అయినా తను కరుణామూర్తి కాబట్టి ఆ కూలి మనిషికి మేలుజాతి రంగునిచ్చి, తన ఔదార్యతని ప్రకటించుకుంది.

తన సృష్టి తనకే అద్భుతంగా కనిపిస్తూంటే మైమరచి నిలబడిన మాలతిలో మళ్ళీ ఎప్పటిలా అసంతృప్తీ, ఆవేదనా ఆక్రమించుతూంటే, అక్కడ ఉండబుద్ధికాక, వెనుతిరిగి రాబోయింది. అంతలోనే ఎదురొచ్చింది వసంత.

"ఏం మాలతీ పూర్తిచేశావా లేదా పెయింటింగు? ఎగ్జిబిషన్ వచ్చేవారమే" అంటూ ఈజెల్ మీద నున్న కాన్వాస్‌ని కన్నార్పకుండా చూస్తు, బుగ్గన చేయి ఆనించుకుని ఆశ్చర్యపోయింది.

"వాహ్! ఎవరమ్మా ఈ భువనైక సుందరి? శాపగ్రస్తురాలై భూలోకానికి తరమబడ్డ ఊర్వశా? పాకల్లోనే ఉన్నా, గులాబి రేకుల్లాంటి బుగ్గలు, కలువ మొగ్గల్లాంటి కళ్ళు, దబ్బపండులాంటి శరీరచ్చాయా, అవునులే, మాలతీ నీ సొమ్మేం పోయిందీ సీసాల్లోంచి ఇష్టమైన రంగులన్నీ పట్టి పులిమావు. జెనరాసిటీకి నీ తరవాతే ఎవరైనా. అదిసరేకానీ, మాలతీ బొమ్మ చాలా బాగుంది తెలుసా? ఎంత బాగుందో చెప్పలేను. అహఁ చెప్పగలను. ఆ గుడిసెలో అమ్మాయిలో లేని జీవకళ, చైతన్యం నీ బొమ్మలో ఉన్నాయి" అంటూ కాన్వాసుని చేతుల్లోకి తీసుకుని బాగా పరికించి చూసి, టేబులు మీద ఉంచి పక్కనే ఉన్న సోఫాలో కూర్చుంది.

కాఫీ చేసి తెస్తానని మాలతి లోపలికి వెళ్ళగా అవీ ఇవీ ఆర్టు మాగ్‌జైన్స్ తిరగేస్తూ, "అబ్బా, మాలతి ఈ గదిలో ఇన్ని రకాల రంగులు, వాసనలు ఎలా భరిస్తుందో! స్పిరిట్ వాసనా, పెయింటు వాసనా, ఆయిలు వాసనా తలనొప్పి వచ్చేస్తూంది" అనుకుంటుండగా వచ్చింది మాలతి.

మాలతి చేతిలో ట్రేని అందుకుందామని గబుక్కున లేచి ముందుకి వస్తూండగా వసంత పమిట కొంగు, చేయి తగిలి టేబులు మీద ఉన్న రంగు డబ్బా పడి, వసంత అప్పుడే అక్కడ ఉంచిన పెయింటింగ్ మీదంతా పాకిపోయింది.

ఇద్దరూ ఒకేసారి 'అయ్యో' అన్నారు.

జరగాల్సిన నష్టం జరిగిపోయింది. చిత్రం నిండా నల్లని రంగు, వరదలు, బురదలు ఏకమైనట్టు. పాక, మనిషి, జంతువు అని బేధం లేకుండా అంతా నాశనమై పోయి నల్లగా మిగిలింది. అగ్నిప్రమాదం తరవాత మిగిలిన నల్లని మొండిగోడలాగా ఉంది ఆ పెయింటింగు.

మాలతికన్నా వసంతే ఎక్కువ బాధపడింది.

మాలతికి అంత బాధలోనూ ఏదో నవ్వు, వేదాంతం పుట్టుకొచ్చాయి.

"ఎంత విచిత్రమో చూడు, వసంతా కనీసం బొమ్మలోనైనా పచ్చగా, పింకుగా ఉండటానికి అర్హతలేనట్లు ఇది కాకతాళీయమే అయినా నాకేదో దైవ నిర్ణయం అన్నట్లు.."

"ఇదంతా నా అజాగ్రత్తకాదు. అలాగే జరగాల్సి ఉంది. జరిగింది. అంతే, అవును. వసంతా. నల్లని బతుకులు వాళ్ళవి. నల్లగానే సమసిపోవాలి. నువ్వు సారీ ఫీలవకు వసంతా. నేను ఆ బొమ్మని మళ్ళీ వేస్తాను."

"నిజం?" వసంత ముఖం వికసించింది.

"నిజం! ఈసారి చాలా జాగ్రత్తగా ఉంటాను. సహజత్వానికి దగ్గరగా ఇంకా బాగా.." మాలతి మనసులో ఉద్దేశం అర్థంకాని వసంత చాలా సంతోషించింది.

"థాంక్యూ, మాలతీ. అలా ఉండాలి ఆప్టిమిస్టిగా." వాన రాబోతున్న సూచనలు చూసి వసంత హడావిడిగా లేచి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రోజు మబ్బు, ఉరుములు, మెరుపులు అనుకోకుండా హఠాత్తుగా మొదలయి, అర్ధరాత్రి అయ్యేసరికీ మహాప్రళయమా అన్నంత ఉధ్రుతంగా మారింది.

ఆ తుఫాను మూడురోజులదాకా సాగి, ప్రజలకి విసుగు కలిగించింది. సూర్యుణ్ణి చూడటానికి తహతహలాడిపోయారు. మొహం వాచిపోయారు. ఒకొక్క రోజు ఒక యుగంలా గడిపారు. కూరలు, పళ్ళు, పాలు తెచ్చుకోటానికి బయటికి వెళ్ళలేకపోయారు. మిల్క్ పౌడరు పాలు, ఫ్రిజ్‌లో స్టోరు చేసుకున్న కూరలే గతి అయ్యాయి. అలాంటి అవస్థ సృష్టించేది సృష్టికర్త కాబట్టి, బ్రతికిపోయాడు అదే మరొక మనిషివల్ల ప్రాప్తించే అవస్థ అయితే, విసుగెత్తిన మనిషి ,తుఫాను సృష్టించిన మనిషిని 'షూట్' చేసి పారేసేవాడే. ఈ విషయం సృష్టికర్తకి బాగా తెలుసు కాబోలు.. మనిషిని చాలా బాగా అర్థం చేసుకున్నాడు ఆయన. అందుకే ఆయన మనిషినించి దాగి ఉన్నది.

మూడు రోజులకి బాగా తెరిపినిచ్చింది. యుగంగా మారేది రోజులన్నీ కలిసే. అనంతమైన ఈ కాలంలో మూడురోజులేపాటి. ఇంతలోకే అంత విసుగా అని మనిషిని, అతని అసహనాన్ని పరిహసిస్తున్నట్లు నవ్వుతూ ఆకాశాన ఉదయించాడు సూర్యుడు.

మనిషి తన అసహనానికి సిగ్గుపడేలా, వెచ్చగా, ప్రేమగా పలుకరించాడు తన కిరణాలు ప్రసరించి వీపు ప్రేమగా చరిచాడు.

వెచ్చని కిరణాలు తాకగానే, మెలకువ వచ్చిన మాలతి "హమ్మయ్య... ఎన్నాళ్ళకి.. ఎండ వచ్చింది" అనుకుంటూ కిటికీ కర్టెన్లు తొలగించింది.

అలవాటులేని దృశ్యం కళ్ళబడి ఉలిక్కిపడింది. కళ్ళు చిట్లించింది. అప్రయత్నంగా ఆమె పెదవులు "అయ్యో" అన్నాయి.

"అన్ని హంగులతో హాయిగా మేడలో నివసించే తను,మూడురోజులూ బయటి ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా బ్రతికింది. చిన్న చిన్న అవస్థలకే విసుక్కుంటూ.. కానీ.. బయటి ప్రపంచంలో ఉన్న గుడిసెలని ,అందులో కొందరినీ

నేలమట్టం చేసింది. వాన హోరులో కూలిన చప్పుడే వినబడలేదు మేడలలో వారికి. "అయ్యయ్యో...చ్...చ్" అంటూ పాకల దగ్గర దృశ్యాన్ని పరికించింది. ఏరులా పారుతున్న నీటిలోంచే నడుస్తూ, నెత్తిమీద, వీపులమీద సామాన్లనీ, పిల్లలనీ, వృద్ధులనీ, గాయం తగిలిన వారినీ మోసి, ఇండస్ట్రీ ఉన్న మేడ ముందు వరండాలోకి చేరుస్తున్నారు.

మాలతిలో ఆర్ధ్రత క్రమంగా ఆర్టిస్టు హృదయాన్ని మేల్కొలిపింది. "దైవోపహతులు" అన్న చిత్రం ఆమె మనోనేత్రం ముందు మెదిలింది. పెయింటింగ్ రూములోకి దారి తీశాయి కాళ్ళు. మదిలో మెదిలిన చిత్రం స్కెచ్ గీయటానికి కాగితము, పెన్సిలు తీసుకుంటూండగా, రంగు ఒలికిపాడయిన పాత చిత్రం కళ్ళబడింది. మాలతికి ఆ చిత్రం "మరి నా సంగతో" అని అడుగుతున్నట్లు. దీనంగా చూస్తున్నట్లు అనిపించింది. ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చినట్లు చేతిలో కాగితాన్ని క్రింద పెట్టేసింది. "అవును.. ఆ పెయింటింగ్ మళ్ళీ వేసి, పూర్తిచేసి వసంత కిచ్చిగానీ,తానింకో చిత్రంగీయదు" అనుకుంటూ పాత పెయింటింగ్‌ని చూస్తూ నిలబడింది. రంగు ఒలకడం వల్ల, తన బొమ్మలో స్త్రీ ముఖం సగం నల్లగా, సగం ఎర్రగా జీవకళపోయి, చావుకళ వచ్చి తన వైపు దీనంగా చూస్తున్నట్లు, అడుగుతున్నట్లు.. మాలతి మరింత నిశితంగా చూడసాగింది. ఆమె మనసు అల్లకల్లోలంగా మారింది.

"పాడైపోయిన నా ముఖాన్ని మళ్ళీ గీసి మళ్ళీ రంగు పూయగలవు. కానీ..కానీ.." మాలతికి కాస్సేపటి తర్వాత అర్థం అయింది తన బాధకి కారణం ఆ బొమ్మ కాదనీ, తన మనసు, ఆలోచనలేననీ.. మాలతి ఆలోచన ఆవేశంగా మారింది. ఏదో నిశ్చయించుకున్నట్లు గదిలోంచి బయటికొచ్చి, మేడ దిగి, గుడిసెల వైపు నడిచింది.

పది రోజుల తర్వాత పెయింటింగ్ తీసుకోటానికొచ్చిన వసంత ఎప్పటిలా కుతూహలంతో పెయిటింగ్‌ని చేతిలోకి తీసుకుంది. దృష్టి సారిస్తూనే గతుక్కుమంది.

"ఇదేమిటి, మాలతీ?"

"ఏమిటి, వసంతా?"

"ఇదేమిటి.. ఇలా వేశావు.. ఏమీ బాగాలేదు మాలతీ. ముందు పాడయిన పెయింటింగ్‌లో కలర్ కాంబినేషన్ కాకుండా, ఇలా నల్లగా, నీలంగా వేశావేం. పైగా ఆ జీవకళ కూడా రాలేదు. చిత్రం కుదరలేదు మాలతీ.. అయాం సారీ.."

"ఫరవాలేదులే, వసంతా. తీసుకెళ్ళు."

"ఇదా!. ఇది పెడతావా ఎగ్జిబిషన్‌లో? నీకు మతి పోయిందా?"

"ఉహూఁ మతి ఉండే అంటున్నాను. నీ ఇష్టం కావాలంటే తీసుకో, లేకపోతే వదిలేసి పో కానీ నన్ను ఇంక మళ్ళీ వేయమని బలవంతం చేయకు దయచేసి. ఇంతకన్నా బాగా నాకు చేతకాదింక."

"అదేమిటి మాలతీ.. నువ్వసలు పెయింటింగ్ వేసే మాలతివేనా. ఇది నువ్వు వేసిన పెయింటింగేనా అనిపిస్తోంది. నువ్వేదో మారిపోయావు. ఒకవేళ, నేను ఆ రోజు ఆ బొమ్మని రంభా, ఊర్వశీ, అని నవ్వానా రంగు మార్చేశావు? ఆ రంగులే బాగున్నాయి మాలతీ"

"అబ్బా.. నన్ను విసిగించకు వసంతా! బొమ్మకి ఏ రంగైతేనేం లెద్దూ"

"ఏమిటీ నువ్వేనా మాట్లాడుతున్నదీ. సడన్‌గా నీకు శ్రద్ధ అంతా నశించిపోయిందా ఏం? బొమ్మలో ఆకు ఆకునీ రేక రేకనీ, లైను లైనునీ పట్టి పట్టి చూసి, రంగులు, సీద్సు కలిపి, మార్చి ఎంత ఓపికగా, శ్రద్ధ తీసుకుని వేసేదానివీ. ఈ యువకుడి కండబలం తెలియాలంటే, ఈ లేత రంగు ఆ ముసలివాడి నీరసం తెలియాలంటే ఆ ముదురు రంగూ.. అంటూ ప్రతి అణువునీ జీవకళతో నింపే నువ్వు..."

"అవును. అదంతా నన్ను నేను తెలుసుకోకముందు."

"అంటే? ఇప్పుడు నీలో ఇంకా గొప్ప ఆర్టిస్టు పుట్టిందా?" వ్యంగ్యంగా అడిగింది వసంత.

"కాదు. నాలో ఆర్టిస్టుని నిద్రగొల్పి,మనిషిని మేల్కొలిపాను, వసంతా. నేనింక బొమ్మలు గియ్యను" ఆమెలో బాధలేదు ఏదో ఆనందం, ఏదో ధృఢ నిశ్చయం.

"ఎందుకని మాలతీ? ఏం తెలుసుకున్నావు నువ్వు? ఏ జరిగిందసలు?"

"ఏం జరిగిందో చెప్తాను. కానీ, వసంతా, నీకు గుర్తుందా? నాకు బొమ్మ ఎంత కళగా కుదిరితె అంత బాధా, ఆవేదనా కలిగేవి. నువ్వేమో అదే ఆర్టిస్టు హృదయం అనేదానిని. సిద్ధహస్తురాలివి కావటానికి ఈ ఆవేదనే తోడ్పడుతుంది అనేదానివి. ఆవేదన కాదు. అది తీరని అర్జ్! తృష్ణ అనే దానివి"

"ఊఁ...అయితే..."

"ఎలా?"

"నా బొమ్మలు.. జీవకళ చూసి, నేను బాధ పడేదానిని కదూ? ఎందుకో ఇప్పుడు తెలిసింది. అవి జీవం రాగానే నాతో మాట్లాడేవి. నన్ను ప్రశ్నించేవి, హేళన చేసేవి, సాధించేవి, సవాల్ చేసేవి. వాటి భాష సరిగ్గా అర్థంకాకే, నేను పడ్డ ఆ బాధంతా.."

వసంత నవ్వింది కానీ మాలతిని అంత గంభీరంగా ఎప్పుడూ చూడని వసంతకి కుతూహలం కలిగింది.

"ఏమని మాట్లాడేవి, మాలతీ..."

"ఎన్నో ప్రశ్నలు.. న్యాయం, ధర్మం అంటూ మొన్న రంగు ఒలికిన నన్ను చిత్తు కాగితాల బుట్టలో పడేస్తావు. లేదా చింపి పారేస్తావు. నాకంటే బాగా అందంగా, కళగా ఉండే ఇంకో బొమ్మని గీస్తావు. ఏదో అద్భుతమైన సృష్టిని చేసినట్లు

పొంగిపోతావు. ఔదార్యంగా రంగులు పులుముతావు కానీ..కానీ.. మీ ఆర్టిస్టులకి హృదయం లేదు. నీకు హృదయంలేదు" అంది.."

"అహ! ఎందుకనిట?" బుగ్గన చేయి ఆన్చి, సగం సీరియస్‌గా, సగం వేళాకోళంగా అంది వసంత.

"నేనూ అదే అడిగాను – 'నాకు హృదయంలేదా? ఎందుకని' అని."

"అవును లేదు. నీకు కర్తవ్యం తెలీదు. నీ హృదయమే నీకు తెలీదసలు. అందుకే నీకా బాధ, ఆవేదన అంది. నేను బ్రతిమాలగా నా కర్తవ్యం, ధ్యేయం ఏమై ఉండాలో నాకు తెలియచెప్పింది. అందికదా 'మేం బొమ్మలం. మాకెందుకంత జీవకళ మెరుపు? సజీవంగా భూమ్మీదుండే మనుషులకి లేని కళా, కాంతీ మాకెందుకు? రంగు ఒలికిపోతే మరొకసారి చిత్రించిన భూమ్మీద బొమ్మల మొహాలలో రంగుల సంగతేమిటి? వరద, తుఫాను, కరువు, కాటకం, రోగం అన్నీ నల్లని రంగులు. ఆయన సృష్టించిన 'బీద మనిషి', 'కూలిమనిషి ' అన్ని చిత్రాలమీద ఒలికి, ఖరాబు చేసినప్పుడు ఆ చిత్రాన్ని బాగుచేసి, రంగు వేయగల తాహతు, స్తోమత ఉన్న నువ్వు భగవంతుడనే చిత్రకారునికి సహాయపడి, ఆయన వద్ద శిష్యరికం చేసి 'మానవసేవ' అన్న కళలో సిద్ధహస్తురాలిని కావాలన్న తృష్ణ నీలో ఉండాలి. అప్పుడే నువ్వు ఆర్టిస్టువనిపించుకుంటావు. 'మానవత్వం' కన్నా మించిన ఆర్టులేదు' అంది. అప్పుడు నన్ను నేను తెలుసుకున్నాను. నాలో ఆవేదన ఏమిటో అర్థమయింది. నేను ఒకసారి సైకియాట్రిస్టుని కలుసుకున్నప్పుడు ఆయన, ప్రతి మనిషిలోనూ క్రియేటివ్ ఆర్జ్ ఉంటుంది. దానిని తృప్తి పరచుకోవాలి. కానీ, ఆ తృప్తి ఎక్కడ, ఎలా లభిస్తుందో ఎవరికి వారే తెలుసుకోవాలి. ఏ డాక్టరూ చెప్పలేడు' అన్నారు. నాకు నా తృష్ణ తీరేదెలాగో ఆ బొమ్మ చెప్పింది. చేసి చూశాను – నిజం."

"ఏం చేశావు, మాలతీ..?"

"మానవసేవ! మొన్న గాలివాన వచ్చింది చూడు.

ఆ దృశ్యం చూసి, ఏదో ఇన్‌స్పిరేషన్ వచ్చింది. చిత్రించాలని ఆర్ట్ రూములోకి వెళ్ళాను. కళ్ళముందు నేను చూసిన ఆ దృశ్యం... పాతికేళ్ళ యువతిపై గోడకూలి గాయాలై రక్తం కారుతూ పడి ఉన్న దృశ్యం.. ఆమె పక్కగా ఏడాది పిల్లాడు ఆమెపై పడి పాలు తాగుతున్న దృశ్యం. అది గీయాలని పెన్సిల్ తీస్తూంటే, ఈ పాడయిన బొమ్మ నన్ను నిలదీసింది. నీతి చెప్పింది. అంతే. పెన్సిల్ వదిలేసి, నా కర్త్వవ్యం ఏమిటో అది చేశాను."

"ఏం చేశావూ?"

"రక్తదానం! గోడకూలి గాయపడిన కూలి యువతి బతికింది, వసంతా నువ్వు నన్నేమన్నావో గుర్తుందా.. నీ సొమ్మేం పోయిందీ. సీసాలోంచి రంగు తీసి పూసి జెనరాసిటీ బాగానే చూపించావు అన్నావు. కాదు రక్తాన్ని ఒక బాటిలు నిండా ఇచ్చాను, వసంతా అదిగో, చూడు ఆ కూలి మనిషి మొహంలో ఇప్పుడు రంగు.. కళ.. అంతే కాదు జీవం

ఇప్పటికొచ్చింది. కొత్త గుడిసె కట్టుకుంటున్న ఆ కూలిదాని బుగ్గల్లో ఆ రంగు. అది..అది..నేను ఇచ్చినదే. ఇప్పుడు చెప్పు వసంతా నా చిత్రంలో జీవకళ ఉందో లేదో?"

మాలతి సంతోషంగా కిటికీ దగ్గర నిలబడి వేలితో చూపిస్తున్న దృశ్యం చూడటానికి నడిచింది వసంత.

COMMENTS